

Портрет

Микола Заблоцький

Шануй художників, поете,
Бо здатні лиш вони одні
Душі мінливої прикмети
Відображать на полотні!

Яким здалось нікчемним слово,
Коли, закутана в атлас,
Прекрасна Струйська загадково
З портрета глянула на нас.

В її очах покров туману:
Можливо, сміх, можливо, плач.
В її очах печаль обману
І біль прихованих невдач.

Єднання дивне двох загадок:
Чи то захоплення, чи страх,
Шалений ніжності припадок,
Чекання мук – усе в очах.

Коли зневір'я підступає,
Як сірий вечір до вікна,
В душі моїй зорею сяє
Безсмертний погляд з полотна.

Переклад Олександра Грязнова